

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Nahliadnite do života štyroch priateliek,
ktoré spája spoločná vášeň pre čokoládu.

Čokoládový klub

Carole Matthewsová

Carole Matthewsová

Čokoládový klub

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 125. publikáciu

Z anglického originálu *The Chocolate Lovers' Club*,
vydaného vydavateľstvom Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group v roku 2007,
preložila do slovenčiny Andrea Vargovčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Natália Kuľková

Vydanie 1., 2022

Počet strán 336

Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Carole Matthews 2007

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022

Translation © Andrea Vargovčíková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-306-0 (ePub)

ISBN 978-80-8090-305-3 (pdf)

ISBN 978-80-8090-304-6 (print)

Podakovanie

Táto kniha si vyžadovala vskutku náročný prieskum – tolko čokolády a tak málo času! Som nesmierne vďačná ľuďom, ktorí mi pomohli a ktorých zásluhou prešla moja vášeň k čokoláde do ozajstnej závislosti. Ďakujem Lucy a Barrymu Colensovcovi a tímu výrobcu čokolády Thorntons – zvlášť Paulovi Halesovi – za informácie a neutíchajúce nadšenie.

Ďakujem Sue Castlesmithovej z Hayley Conference Centres za víkend, ktorý sa celý krútil okolo čokolády. Účinkami sa takmer vyrovnal averzívnej terapii. Ďakujem mame za to, že do toho šla so mnou. Vďaka patrí aj Davine McCallovej za dévedéčka so skvelými cvikmi, ktoré mi veľmi pomohli vyvážiť spotrebu toľkých kalórií. A ďakujem aj drahému Kevovi za to, že mi ochotne a nadšene pomáhal zjesť všetku čokoládu.

1. kapitola

„No daj ešte,“ dožadujem sa.

Veľavravne sa na mňa pozrie. „Určite?“

„Zvládnem to.“

„Môžeš sa predávkovať,“ varuje ma. „Dokonca aj ty, ostrieľaná konzumentka.“

„To sotva.“

Mojím najlepším liekom v obdobiach krízy je madagaskarská plantážna čokoláda. Vylieči všetko. Naozaj všetko, verte mi. Vďaka nej sa človek vystrábi zo všetkého – od zlomeného srdca po bolesť hlavy – a oboje som veru nejeden raz zažila.

„No tak, chlapče, neokúňaj sa,“ nabádam ho vážne. Môj diler mi konečne podá vytúženú drogu. Vzdychnem od úľavy. Čokoláda. Mňam. Mňam. *Mňam!* Nádherne, rozkošne krémová, sladká, lahodná čokoláda. Nikdy sa jej nepresýtim.

Už po prvom kúsku sa mi v tele rozlieva teplo a tíši bolesť. V istých obdobiach je čokoláda naozaj odpoveďou na všetky modlitby.

„Už je ti lepšie?“

„Bude,“ usmejem sa nasilu.

„Čo nevidieť budú tu a potom budeš v pohode, uvidíš.“

„Viem. Ďakujem, Clive. Si môj záchranca.“

„K tvojim službám, moja milá.“ Dramaticky si tľapneme do dlaní. Nuž, je to gej, dá sa to pochopiť.

Vezmem si zásoby lahodnej útechy a usadím sa na pohovke v kúte. Únava zo mňa pomaly opadáva a pri hlbokých nádychoch omamnej vanilkovej vône sa mi už vyjasňuje aj myseľ.

So svojou vášňou nie som sama. Kdeže. Som súčasťou malej, ale dokonale utvorenej sekty, ktorú sme pomenovali Čokoládový klub. Našu partiu tvoria štyria previnilci, ktorí sa tu v Čokoládovom nebi stretávajú tak často, ako sa dá. Tento brloh čokoholičiek, učupený v zastrčenej dláždenej uličke v elegantnej londýnskej štvrti, je raj závisláčok. Nepoviem vám však kde, pretože potom by to už nebolo moje tajomstvo a do nášho obľúbeného podniku by sa nahrnuli zástupy žien prahnúcich po tejto добрote a pokazili by jeho atmosféru. Viete, ako to chodí. Objavíte skvelú dovolenkovú destináciu – nekonečné osamelé pláže s bielym pieskom, malé reštaurácie s dostatkom súkromia a skvelé nočné kluby –, každému o nej nadšene vykladáte a na ďalší rok sa do nej vovalia ľudia, ktorí prileteli nízkonákladovými linkami, na pláži sa tlačí telo na telo v korálikových sarongoch z Matalanu a decibely búšia všade, kam sa pohnete. Všetky útulné reštaurácie začnú ponúkať klobásky a hranolčky a nočné kluby zasa nápoje za polovičnú cenu a penu vyrábanú strojom. Čokoládové nebo teda ešte dlho ostane obľúbeným miestom iba hrstky vyvolených.

Zakloním hlavu, hodím si do úst ďalší kúsok božskej čokolády a blažene vzdychnem.

Som Lucy Lombardová a môžem sa považovať za zakladateľku nášho klubu, pretože som tá šťastná, ktorá Čokoládové nebo objavila. Dnes sme narýchlo zvolali stretnutie. Ak jedna z nás pošle členkám klubu esemesku v tvare „čokoládová pohotovosť“, ak sa dá, všetko zanecháme a utekáme do svojej svätyne. Ako keby ste kardiológovi, ktorý má službu pri telefóne, povedali, že jeho pacientovi zlyháva srdce. Tentoraz som stretnutie zvolala ja. Počkajte, až

poviem najlepším kamarátkam, čo sa stalo – neuveria tomu. Alebo možno áno.

Prvá dorazí Autumn. Preženie sa dverami vo chvíli, keď dojedám posledný kúsok čokolády. „Čo sa stalo?“ vydýchne. Autumn Fieldingová je typ človeka, ktorý sa stará o všetkých.

„Marcus. Už zasa,“ vysvetlím. Marcus by mal byť môj milovaný frajer – ale o ňom neskôr.

Súcitne tľoskne jazykom.

Kedysi dávno som sem chodievala sama a vždy som sa utiahla do kúta. Nerada jem pred ľuďmi a priam neznášam, keď ma pozorujú pri vychutnávaní si čokolády. Zrejme ani fetišti neznajú, keď ich niekto sleduje, ako šnupú kokaín alebo si pichajú heroín. Dívajú sa na niekoho, ako sa oddáva svojej úchylke, je pomerne obscénne. (Ak tou úchylkou nie je práve to, že vás niekto pozoruje.) Sliny mi pritom síce určite netečú, no mám pocit, že tak vyzerám. Isto so mnou súhlasíte, že najlepšie sa slintá v súkromí.

Autumn som spoznala počas jednej takejto návštevy. Jediné voľné miesto bolo vedľa mňa, a tak si ku mne prisadla a okamžite sme sa dali do reči. Pochybujem, že sa nájde človek, ktorý ju nemá rád – ak vám neprekážajú ľudia, ktorí sú od prírody milí. Drahí rodičia, na niečo vás musím upozorniť. Ak sa chystáte dať svojej dcére meno Autumn, počítajte s tým, že keď vyrastie, bude mať zvlnené ryšavé pramene a bude voliť Stranu zelených – presne ako táto.

Autumn zbožňuje najmä horkú čokoládu. V psychológii čokolády – určite existuje aj taká – to môže naznačovať, že skrýva svoju temnú stránku. Autumn si vychutnáva čokoládu pomaly – rozláme ju na množstvo drobných kúskov, vďaka čomu potom nemá zlé svedomie voči chudobným ľuďom. Vyhovie svojej túžbe po čokoláde, no zároveň ju z toho kvári pocit viny. My ostatné trpíme pre množstvo prijatých kalórií, ktoré sa nám protivne usádzajú na bokoch.

Autumn sa umára pre hladujúce deti, ktoré musia vyžiť z misky ryže na deň, nieto aby mysleli na čokoládu. Ja sa hladujúcimi deťmi netrápim – vôbec si ich nepredstavujem, pretože, ak mám byť úprimná, mám dosť svojich starostí.

„Musíme si dať horúcu čokoládu, nech nám zdvihne náladu,“ vyhlási Autumn a odmotáva si popritom šál – nepochybne ho ručne plietla nejaká mexická pubertiačka, ktorá si takto v akomsi špi navom slume zarobí libru ročne. Musím zjesť viac čokolády, aby som sa cítila lepšie.

„Clive!“ zavolám na nášho kamaráta a dodávateľa, ktorý postáva za pultom. „Čoskoro prídu ostatné dievčatá. Pripravíš nám, prosím, horúcu čokoládu?“

„Jasné,“ odvetí a pustí sa do práce.

Vzápätí sa ukáže Nadia. Podíde ku mne, objíme ma a uprene sa mi zadíva do očí. „Nie je pre teba dosť dobrý.“

„Viem.“ Všetky to vieme. Nemusí sa ani pýtať na príčinu mojej krízy. Vždy je ňou Marcus. „Práve som objednala horúcu čokoládu.“

„Skvelé.“

Nadia Stonová je ďalšia osoba, ktorá sa k nám dvom pridala, a tak sme vytvorili partiu. Jedného dňa napoludnie prišla do Čokoládového neba vystresovaná a so slzami na krajíčku. U Clivovho obchodného a životného partnera Tristana si objednala množstvo dobrôt, no vybrala ich skôr v zhone než podľa chuti. S Autumn sme jej veľmi dobre rozumeli, samy sme zažili takýto stav aspoň milión ráz. Bolo teda nanajvýš správne, že sme ju občas vzali pod ochranné krídla.

V tom čase sme sa s Autumn stretávali aspoň raz týždenne – dvakrát, ak si to vyžadovala úroveň nášho stresu. Teraz sa už nestretávame tak pravidelne.

Nadia je z nás jediná, ktorá má dieťa – rozmazaného trojročného krpca. Také sú asi všetky deti, však? Jej syn sa volá Lewis a noc čo

noc nedoprial mame poriadny spánok, čo bol hlavný dôvod jej slz. Už sa to však zlepšilo. Lewis teraz prespí dosť dlho na to, aby jeho mama dokázala fungovať aj v skutočnom svete.

Nadia si s výberom čokolády nerobí ťažkú hlavu. Tvrdí síce, že čokoláda je jej jediná úlava, no akoby ju vždy zhltna bez toho, aby si ju naozaj vychutnala. To je podľa mňa doslova rúhanie. Ak ste si už vypestovali nejakú závislosť, mali by ste si ju vedieť užiť. Nadia sa čokoládou najmä utešuje – asi ako deväťdesiatdeväť percent žien. Podobne ako ja nosí veľkosť šiat tridsaťosem, no vojde sa do nej len tak-tak. Obviňuje z toho tehotenstvo, po ktorom sa už nevrátila k pôvodnej postave. Ja si však myslím, že za to môže aj to, že synovi kradne čokoládu. Priznáva sa dokonca i k tomu, že keď sa malý nepozerá, zlíže mu čokoládu z celozrnných sušienok.

„Neznášam britské počasie.“ Konečne je tu aj posledná členka našej štvorice – Chantal. Hodí sa na pohovku a vytriasa si kvapky z lesklých vlasov.

Chantal Hamiltonová, pôvodom z Kalifornie, je rovnako ako Nadia vydatá. Jej rozprávkovo bohatý manžel sa volá Ted, je finančný génius a pracuje v City. Chantal je z nás najstaršia – ťahá jej na štyridsiatku –, no rozhodne je najúžasnejšia a nesmierne príťažlivá. Vysoká, štíhla, vždy dokonale upravená, nádherná a talentovaná. Keby bola kôň, bola by plnokrvník. Tmavé vlasy jej strihá do uhladeného bobu jeden z najlepších kaderníkov v Londýne – jeden z tých, ktorí ustavične vystupujú v telke. Ani jediný vlas jej netrčí nesprávnym smerom. Chantal zavedú do VIP salóna a k účesu dostane aj šampanské zadarmo. Takým ľuďom sa žije! Nosieva také lodičky, pri ktorých ma bolia nohy, už len keď na ne pozriem, a pravidelne navštevuje luxusné butiky, do ktorých sa treba objednať a v ktorých stylistky odstrašia každého zákazníka s bežným zostatkom na účte. Veru, Chantal Hamiltonová má všetko.

Všetko okrem manžela, ktorý s ňou chce spávať.

Je to tak. V tomto čase, keď sú hádam všetci posadnutí sexom, sa Chantal a Ted milujú raz ročne. Alebo dvakrát, ak sa jej na Vianoce podarí naliať doňho smrteľnú kombináciu vodky a čohosi, čomu hovorí vajcový koňak. Znie to odporne. Ďalšími termínmi, keď viac-menej možno počítať so sexom, sú Valentín a jej narodeniny, no zvyšok je v Božích rukách. Chantal si želá, aby to bolo skôr v Tedových rukách a slabinách.

Napriek dobrej výchove a prvotriednemu vzhladu je Chantal aj bezbrehá konzumentka čokolády, ktorá nie je priberčivá a odmieta pripustiť, že je od nej závislá. Naša americká priateľka trvá na tom, že je iba maškrtná. Podľa mňa si to len nechce priznať.

„Prečo sme sa tu zišli?“ vyzvedá Chantal. „Mali ste vidieť zadok toho fotografa, ktorého som musela odfajčiť.“ Chantal sa vyrovnáva s manželovým nedostatkom túžby uplatňovať si manželské práva aj inak než čokoládou. Poviem to celkom otvorene, svojim fotografom radšej vyfajčí, než ich odfajčí. „Tak dúfam, že to stojí za to.“

„Asi nie,“ namrzím sa.

Clive k nám pristúpi s podnosom so štyrmi šálkami horúcej čokolády so šľahačkou a s hoblinkami mliečnej čokolády a položí ho na nízky stolík. Zo šalok sa vznáša zvlnený pásik pary. Toto je to pravé, čo nám zohreje studené prsty na nohách – aj moje zlomené srdce.

„Urobil som vám aj *feuillantines*,“ oznámi a prehnane zdvihne oči k nebesám, aby zdôraznil, akú blaženosť naše jazyčky okúsia. „Tenučké oblátky ochutené zázvorom, klinčekom, muškátovým orieškom a škoricou.“ Súhlasne zahmkáme. „Musíte ich ochutnať.“

Nuž, prečo by sme protestovali, však?

„Nech sa páči, dámy.“ Rozdávam im šálky a všetky jednohlasne vzdychneme od očakávania.

Ponoríme sa do mäkkých hlbokých pohoviek. Srkneme si horúcej čokolády a nasleduje ďalší kolektívny uznanlivý povzdych.

„Takže?“ prehovorí Chantal.

Autumn, s ústami orámovanými čokoládou a s očami rozšírenými od očakávania, sa na mňa zahľadí.

Preletím po kamarátkach pohľadom. „Sedíte pohodlne?“ Prikývnu a všetky sa naraz načiahneme za *feuillantines* s hrubou vrstvou čokolády. „Kde začať...“

2. kapitola

Vyznávačka čokolády musí cvičiť – tak znie prvé pravidlo vesmíru –, preto každý utorok večer chodievam na jogu. Dojem tyčinku Mars a odhodím obal do koša. Je šesť hodín a športovú tašku vyťahujem spod stola v nádeji, že sa vyparím z práce čo nevidieť.

Momentálne pracujem v Targe, počítačovej spoločnosti, ktorá sa zaoberá obnovou dát, nech už to znamená čokoľvek. Viem iba toľko, že tu často robím ako sekretárka na zástup a načisto mrhám svojím vzdelaním v oblasti mediálnych štúdií, ktoré som získala len tak-tak, i keď všetci to považujú za nanič titul. Atmosféru v Targe charakterizuje predovšetkým stres, vysoká chorobnosť a častá práceneschopnosť. Podľa mňa by niektorým kolegom prospela joga ešte väčšmi než mne. Vždy, keď nejaká zamestnankyňa otehotnie, hľadajú dôvod, ako tú nešťastnicu vyraziť, čo si vyžaduje čas a vysokú mieru kreativity, preto som ich za posledné roky zastupovala toľko, že by to vystačilo na niekoľko materských. Zákonník práce im tu zrejme nič nehovorí.

Jedným z niekoľkých dôvodov, prečo rada pracujem pre Targu, je aj to, že sa nachádza povážlivo blízko k Čokoládovému nebu, a ak si švihnem, stihnem tam zabehnúť aj cez obedňajšiu prestávku. Mojou súčasťou pracovnou náplňou je robiť poskoka a plniť rôznorodé rozmary šiestich zamestnancov obchodného oddelenia pod jastrabím dohľadom obchodného riaditeľa pána Aiden Holbyho.

„Ahoj, kráska,“ pozdraví ma Aiden Holby, keď prechádza okolo môjho stola. „Už odchádzaš a chystáš sa zdvíhať nohy až za hlavu?“

Targa je politicky veľmi nekorektná spoločnosť. Sexuálne obťažovanie a zneužívanie personálu vo všeobecnosti sa tu dokonca podporujú, a to najmä preto, lebo je to jediná forma úľavy od všadeprítomného stresu. Nevyhnutným predpokladom na prijatie do zamestnania je schopnosť bezbreho flirtovať a široká slovná zásoba urážok.

„Presne tak. Joga volá.“

„Čo by som dal za to, keby som sa mohol dívať, ako sa prehýbaš v tých tesných legínsach.“

„Čože?“

Zdvihne ruku. „Nepreerušuj ma. Oddávam sa mužským fantáziám.“

„Snívaj ďalej,“ odbijem ho a zamierim k dverám.

„Neskôr idem s chlapmi do *Space baru*,“ informuje ma s rozžiarovým úsmevom. „Nepriď sa k nám?“

„Nemôžem, ale ďakujem za pozvanie.“

„Kúpim ti tú čokoládovú vodku, ktorú máš tak rada.“

Znie to lákavo. Iba jednu vec možno považovať za lepšiu než čokoláda, a to kombináciu čokolády a alkoholu. „Nechám si zájsť chuť,“ poviem v snahe zachovať si dobré mravy.

„Dúfal som, že ťa opijem, aby si ma mohla zviest.“

„Toľko vodky si nemôžeš dovoliť.“

Zachechce sa. „Tak sa maj, kráska. Uvidíme sa zajtra.“

Aiden ma volá kráska. Nie som si však istá, či preto, lebo som podľa neho krásna, alebo iba preto, lebo im sem chodí toľko zastupujúcich zamestnankýň, že im dávajú všeobecné meno. Tak by si nemuseli pamätať ich mená. Ja ho však „fešák“ nevolám, hoci je to naozaj krásny chlap.

Aiden Holby vyniká zriedkavým šarmom. Všetky kolegyne, zvlášť tie v istom veku a so sklonmi ľahko podľahnúť zvodom, ho považujú za úžasného. Vysoký, tmavovlasý a nesmierne pekný. Ani mne neunikol jeho trúfalý úsmev a nezbedná iskra v oku. Občas sa v našom Čokoládovom klube pristihnem, ako sa nad ním rozplývavam. Dievčatá ho už začali prezývať „ideál“. Niežeby sa mi nejavil ako ideálny chlap pre mňa, no zamilovaná doňho nie som. Navyše, pán Aiden „ideál“ Holby je zarytý slobodný mládenec, zatiaľ čo ja som žena so záväzkami – mám dlhoročný vzťah. Som nekonečne verná Marcusovi, hoci kamarátky z Čokoládového klubu si často neodpustia poznámku, že moja vernosť je načisto scestná.

3. kapitola

Zaradím sa do zástupu ľudí smerujúcich na metro a odveziem sa niekoľko zastávok do fitka, kam chodím na jogu. Nepatrí medzi vychytené, no lepšie si so svojím úbohým rozpočtom nemôžem dovoliť. Poplatok za toto fitko ho dokonca presahuje, no nezaoberám sa tým. Nelesknú sa tu chrómované povrchy ani mliečne sklo. Napriek pretrvávajúcemu pachu lacnej dezinfekcie v šatniach sa to tu neblýska takou čistotou, akú by človek očakával, a v sprche sa radšej dlho

nezdržujem. V telocvičniach sa stále vznáša slabý pach zatuchnutého potu. Ani klimatizácia tu nefunguje a dnes bolo veru tak teplo, že sa mi v taške roztopili chrumkavé karamelové tyčinky Toffee Crisps. Viem to, lebo ich zhltneš na večeru cestou späť. Pravidelne si sem chodievam trestať telo, takže stratené kalórie treba dobehnúť.

Ustavične so sebou bojujem, aby som sa raz namiesto chôdze negúľala. Som nízka prirodzená blondína a vzhľadom na moju závislosť ma sotva možno označiť za útlú. Keby som sa niekedy stala objektom bulvárneho škandálu, isto by ma opísali ako plnoštíhlu alebo obdarenú krivkami. A počastovali by ma prezývkami ako „zvodná Lucy“ alebo „šťavnatá Lucy“. Ja by som sa asi neobmedzila len na tieto a hovorila by som si rovno „kyprá Lucy“.

Kedysi som oplývala ambíciami, no už neviem, či mi ešte nejaké ostali. Naisto však viem, že sa nechcem do konca života zaoberať papierovačkami a nosiť kávu ľuďom, ktorí sa ani neobťažujú spoznať ma, lebo sa na tom mieste aj tak dlho nezdržím. Ešte aj po rokoch sa po uši topím v nesplatených študentských pôžičkách. Jedného dňa však prestanem vyhadzovať peniaze na nadbytočné kalórie a začnem si šetriť na niečo rozumné. Hoci už mám po tridsiatke, zvládam to.

Nie som ani smutná slobodná žena, ani nafúkaná manželka. Mám stáleho priateľa – niekedy. Marcus Canning ma zbožňuje a raz sa chce so mnou oženiť. Chodíme spolu päť rokov a práve smerujeme k „záväzku“, čo je dobre.

Blížim sa k fitku a zvierajú sa mi srdce. Jogou mám odbúravať stres, no nie som si istá, či to funguje. Keď totiž ležím so zaťatými päťami, po chvíli sa začnem ošívať, zatiaľ čo ostatné ženy pokojne meditujú za tónov pomalej cvrlikavej melódie a tlmeného monotónneho hlasu našej cvičiteľky Persephone. A to nehovorím, aké úsilie musím vyvinúť, aby som sa poskladala do lotosového sedu,

pri ktorom si div že nedolámem nohy. Pozíciu pluhu takisto zvládnem iba napoly. Snaha o rozvoj duchovnej stránky zároveň značí, že v utorky sa s Marcusom nestretávame. Tak ho milujem, že ho musím vídať každý deň a do činností bez neho sa vyslovene nútím, pretože Marcus nemá rád citovo závislé ženy.

Občas mi zavolá, prehovára ma, aby som si až tak horlivo nezlepšovala kondíciu, a zväbi ma do svojho bytu výdatnou porciou čokolády a ešte väčšieho množstva červeného vína. Viem, asi som slabá, no nikdy neodolám, i keď niekedy sa zmôžem aspoň na chabé protesty. Marcus mi však na to nenaletí, dobre vie, že ma má oмотanú okolo malíčka. Navyše, pohár vína predsa prospieva srdcu. Tými ďalšími štyrmi, ktoré nasledujú po tom prvom, si už nie som taká istá. Zdraviu prospievajú aj dve kocky horkej čokolády denne. Zvyšujú hladinu endorfínov a antioxidantov, a to musí byť dobré. Ako často sa vedci mýlia? No? Popíjaním vína a jedením čokolády asi robím pre seba oveľa viac než riskovaním zranenia na joge. Nalejme si čistého vína, či už je to vedecký fakt, alebo nie, alkohol a čokoláda u väčšiny ľudí vždy zvíťazia nad zdravím a hatha jogou a ja veru nie som výnimka.

Priateľ vie, že vábeniu bonbónov Mingles s mäťovou plnkou ani jemu neodolám. No teraz, napriek tomu, že som celý deň podchvíľou kontrolovala mobil v nádeji, že ma zachráni pred trýznivou pozíciou trojuholníka, Marcus mlčí. Volala som mu niekoľko ráz, možno aj desaťkrát, no potom som sa zháčila. Nechcela som pôsobiť ako posadnutá ženská. Napokon, zakaždým sa ozvala odkazová schránka.

Z pohotovostných zásob v kabelke vyberiem Toffee Crisp, rozbalím ju a zahryznem sa do nej. Nemôžem cvičiť s prázdnyim žalúdkom – dokonca ani jogu –, vždy je mi nevoľno. Aby som bola úprimná, nedávno som objavila pôžitok z pravej plantážnej čokolády. Zbožňujem čokoládu vo všetkých jej podobách, no mojou

najnovšou vášňou je luxusná čokoláda, ktorá sa vyrába z prvo-triednych kakaových bôbov vypestovaných na jedinej plantáži. Tá sa môže nachádzať kdekoľvek – v Trinidade, Tobagu, Ekvádore, vo Venezuele, v Novej Guinei. Samé exotické miesta. Je to skrz-naskrz najlepšia čokoláda, aspoň podľa môjho skromného názoru. Niečo ako Jimmy Choo vo svete čokolády, hoci pralinky jej neľútostne konkurujú. (Aby bolo jasné, pralinky sú už cukrovinky, nie čokoláda, ale tým vás nebudem nudiť.) Aby ste si teda o mne nemysleli, že som snobka, priznávam, že si pochutnám aj na tyčinkách Mars, Snickers a Double Decker, a to v pomerne veľkých množstvách. Aj ja som ako mnohí vyrástla na produktoch firiem Cadbury a Nestlé, najradšej som mala Milkybar a Curly Wurly. Obe sú každým rokom menšie. Sklamaním je aj plnený Walnut Whip. Ani ten už nie je, čo býval. Samozrejme, to mi nebráni napchávať sa nimi – hovorím tomu prieskum trhu.

Rýchlo dožujem posledný kúsok tyčinky a prežením sa dverami. Veselo pozdravím recepcnú, mladú útlú dievčinu menom Becky, ktorá vyzerá, akoby pokušenie zvané čokoláda nikdy neprekročilo prah jej dverí, a vplávam do šatne.

„Počkaj, Lucy!“ zakričí za mnou. „Dnešná hodina je zrušená. Persephone má čosi s chrbtom.“

To nie je veľmi dobrá reklama na jogu, však? „Dočerta,“ zašomrem. „A to som sa tešila, ako sa ponáťahujem.“ Uznávam, klamem, až sa práši. No a čo.

„Je tu ešte hodina fitballu,“ navrhne Becky. „Alebo posilňovňa.“

Obe sú isto poriadna makačka. Jogu mám rada najmä preto, lebo človek sa pri nej môže tváriť, že drie ako kôň, a pritom v skutočnosti takmer nič nerobí. No ak na hodine aerobiku prestanete poskakovať, nikomu to neujde. Zaspíte na joge a všetci si pomyslia, ako skvele meditujete. „Dnes si to asi dám ujsť,“ poviem naoko

sklamane. *Pozíciu motýľa prenechám motýľom*, pomyslí si škodoradostne. „Dúfam, že Persephone to zvláda,“ prehodím súcitne.

„O pár dní by sa mala vrátiť.“

Čo teraz? Mohla by som vyraziť do *Space baru* za kolegami. Čokoládová vodka je mocné lákadlo. Ani predstava času stráveného s „ideálom“ ma až tak neodpuďzuje, no to by zároveň znamenalo nutnosť zniesť spršku vtipov o joge. Možno by sa ma „ideál“ snažil opiť a možno – iba možno – by som sa ho pokúsila zviest. To nejde. V Targe si veľmi zakladajú na stmelovaní tímu, a to niekedy zahŕňa aj alkohol, čo vzápätí vyústi do hanby, výpovede a súdnych sporov pre sexuálne obťažovanie. Zajtra by som sa musela v kancelárii pozrieť „ideálovi“ do tváre a okrem toho už aj tak chodím so skvelým mužom.

Alebo zídem k Marcusovi, veď to nemám odtiaľto ďaleko. Nasadnem do metra a svojho drahého prekvapím. Zvážim možnosti a usúdím, že najlepšie bude rozbehnúť sa do Marcusovho hrejivého náručia. To je oveľa rozumnejšie. Myšlienka na stretnutie s ním mi vlieva energiu do žíl, a tak nemám prečo váhať.

4. kapitola

Marcus býva v rozľahlom byte na hornom podlaží jednej z veľkolepých georgiánskych budov v štýlovej časti Londýna. Kúpil si ho len minulý rok a musím sa priznať, že sa mi to až tak nepozdávalo. Tajne som dúfala, že keď sa Marcus odsťahuje z bytu, o ktorý sa delil s ďalšími troma chalanmi, budeme bývať spolu. Ibaže on vyhlásil, že sa na to ešte necíti. Dal mi však kľúč, čo som odjakživa

považovala za okamih pravdy, že môžem veriť vo vzťah. Navyše ma uistil, že tento byt je skvelá investícia do našej budúcnosti. Keď sa rozhodneme bývať spolu – som si istá, že raz sa to stane –, Marcus už bude vlastníť kapitál v podobe tohto bytu a môžeme ho využiť na kúpu spoločnej nehnuteľnosti. Marcus je macher na investičné plánovanie. Podobne ako Chantalín manžel aj on pracuje v City a zarába viac ako slušne. Je vorkoholik a práca je jeho život. A ja, pochopiteľne.

Marcus je fešák, urastený blondiak, a ja mám šťastie, že mám takého frajera. Keď ma niekedy prepadne neistota, nedokážem sa ubrániť myšlienke, že je naozaj mimo mojej ligy. Dievča, ktoré vyrastalo s prezývkou „bucľoška“, sa tu a tam čuduje, že má takého priateľa. Marcus vojde do miestnosti a všetky ženy – a niekedy aj muži – sa za ním otočia. Ja som skôr priemer – nie síce škaredá, ale povedzme to takto: aj keby sa skaut modelingovej agentúry obzeral na ulici po zrelšej a plnoštíhlejšej modelke, mňa by veru obišiel širokým oblúkom.

S Marcusom sme sa spoznali v kníhkupectve. To sa mi odjakživa videlo nesmierne romantické. Kúpovala som si nový výtlačok *Pýchy a predsudku* ako náhradu za ten svoj starý, ošúchaný a on si kupoval knihu *Nanič mestá: 50 najhorších miest na život v Spojenom kráľovstve*. Bola to láska na prvý pohľad. Aspoň u mňa. Marcus si síce vypýtal moje telefónne číslo, no prešiel mesiac, kým mi zavolať, hoci ja som sa za to modlila každý deň. Neskôr priznal, že na moje číslo narazil náhodou, keď si prezeral kontakty v mobile, a už zabudol, komu patrí, preto naň zo zvedavosti zavolať. To bol zrejme môj šťastný deň.

Skrútim kľúčom v zámke a popritom zvolám: „Ahoj, miláčik, som doma!“ To je náš vtip.

Privíta ma úžasná korenistá vôňa. „Mňam.“ Ani som si neuviedomila, že som hladná ako vlk. Dnes som jedla len čokoládu, čokoládu a zasa čokoládu. Jednoducho nijaká zmena. Vstúpim